

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, červen 2007 (č.40)

Oslavy výročí vyvrcholí v sobotu 9. června.

Významné dny v červnu:

- 3.6. Slavnost Nejsvětější Trojice
- 6.6. Svatý Norbert, zakladatel premonstrátského řádu
- 10.6. Slavnost Těla a Krve Páně - Boží Tělo
- 13.6. Svatý Antonín z Padovy
- 15.6. Nejsvětější Srdce Ježíšovo
- 16.6. Neposkvrněné Srdce Panny Marie
- 19.6. Svatý Jan Nepomuk Neumann
- 21.6. Svatý Alois Gonzaga
- 22.6. Svatí Jan Fisher a Tomáš More
- 24.6. Narození svatého Jana Křtitele
- 29.6. Svatí Petr a Pavel

Pozvánky na červen:

* Oznamujeme, že církevní **sňatek** uzavřou 1.6. v kapli na Červeném hrádku Michal Žídek a Kateřina Linhartová.

* V pátek 8. června se v Litoměřicích koná **odborné sympozium** o Kapitule svatého Štěpána (9:30 – 16:30 hod.) v Městském divadle K.H. Máchy. **Latinské nešpory** budou zazpívány v 19:00 hod. v katedrále sv. Štěpána.

* V sobotu 9. června se koná v Litoměřické katedrále **pontifikální mše svatá k 950-letému výročí založení kapituly**. Začíná v 10:00 hodin.

Výstava archivních dokumentů pak ve 14:00 hod. v prostorách biskupské rezidence (výstava potrvá do 12. června, otevírací doba od 10:00 do 17:00 hod.). **Slavnostní koncert** se uskuteční v 19:00 hod. v katedrále sv. Štěpána (Miloš Bok, Václav Krahulík a Ústecký dětský sbor).

* Na neděli 10.6. překládáme **slavnost Božího Těla**. Po mši svaté bude procesí se zastaveními u jednotlivých oltářů a u mariánské fresky se uskuteční svátostné požehnání celému městu.

* V pátek 29.6. se koná na faře **táborák pro děti** na zakončení školního roku s možností přespání na faře. V sobotu se pak půjde na Květnov, zde vigilie a nocleh. V neděli poutní mše a kolem poledne návrat domů. Info u katechetek

* **Chomutovští „broučci“** mají **tábor** 29.6.-6.7. ve Stebně. **Jirkovský klub L&L** pořádá tábor na stejném místě 23.7.-30.7. **Dopřejte svým dětem a vnučatům křesťanský tábor se sportovním vyžitím!**

Celostátní setkání mládeže. V Táboře se čeká kolem 5000 mladých věřících lidí, zejména ve věku 16-21 let. Setkání je ale koncipováno už pro 14leté a horní hranice není omezená - připravuje se speciální program i pro vysokoškoláky a starší.

Více v příštím čísle. Info též na: www.tabor2007.signaly.cz

13.-19. srpna

Celostátní setkání
mládeže

Stalo se v květnu:

Pokřtěni byli: Věra Marie Šedová, Adrian Adam Gábor, Radek Anton Horváth, Karolína Anežka Mrázková, Julie Cvoreňová.

Eucharistic-ký den na Květnově se konal v sobotu 5. května. Kromě modliteb se v kostele odehrávalo i **zbožné divadlo** z dílny známého autora P. Jana Kozárra v podání chomutovské mládeže.

Hlavní poutě jsou na Květnově

1.7., 8.7., 15.7. Mše svaté jsou o těchto nedělích vždy v 8:30 hod., 10:30 hod. Mše svaté německy v 14:15 hod.

Pokud bude příhodné počasí, bude se vždy konat vigilie v předvečer pouti a přespání u kostela. Autobus v den poutě pojedje z Jirkova 7:15 (Poh.sl.) a Chomutova v 7:25 (div.) Návrat autobusu po skončení druhé mše.

(☺ vaše břicha se postará Herr Kludsky!)

Co je Nejsvětější Trojice?

Je jeden Bůh ve třech osobách. Tak zní jedna ze základních křesťanských pravd. 1 přirozenost, 3 osoby. Jak rozumět těmto pojmům?

Osoba = bytost nezávislá na druhém, svobodná.

Osoba člověka = (... je obrazem božím) bytost také svobodná s možností svobodně se darovat – práci, společnosti, anebo druhému člověku ve zcela vylučném vztahu přátelství, nebo manželství.

Když člověk vstupuje do manželství, dává se druhému zcela, dává svobodně celou svou osobu tomu druhému a přijímá na oplátku jako dar svobodu druhého člověka. Vytvářejí tak specifickou jednotu, kterou nelze nikde jinde najít. Čím déle spolu žijí, tím víc jsou schopni jednat jeden za druhého, dovedou odhadnout co si druhý myslí a co si přeje (při nákupu). Plodem tohoto svobodného darování je dítě. Další člen, který vstupuje do vztahů, ale nijak je neruší – spíše naplňuje. Člověk se stává bohatším na vztahy – manželé bezdětní nikdy nepoznají rodičovskou lásku, starostlivost, radost z dětí. To může dát jen rodina.

Rodina je nejideálnějším obrazem Boha, jak čteme již v knize Genesis, nejvíce vystihuje Boží Trojici. Skládá se ze zcela svobodných bytostí, které se darují sobě navzájem natolik, že vytvářejí jednotu. Tato jednotu je posvátná! Není to jenom jednotu názorů jako u členů jedné politické strany. Je to jednotu bytostná, životní.

Člověk však zůstává obrazem Božím a obraz je vždy v něčem nedokonalý. Člověk je schopen sjednotit se osobně s druhými a vytvořit tak jednotu. Není však schopen sjednotit také svou lidskou přirozenost. Takže tu pořád zůstávají tři odlišné lidské bytosti, ne jeden člověk.

Boží Osoby se také dávají sobě navzájem – jak praví Jan: Bůh je láska a podstatou lásky, je že se dává, daruje. Bůh Otec je první darující se. Bůh Syn je první obdarovaný a druhý darující se. Boží osoby se sjednocují natolik, že vytvářejí nejen morální jednotu, ale vytvářejí „jedno“.

Jinak to nejde říct. Sjednocují se v jednom jediném Božství. Nejsou tři Bohové, totiž tři Božské osoby s třemi přirozenostmi, ale dávají každá svou přirozenost k prospěchu druhého a sjednocují se tak na numericky jediné božské přirozenosti.

Ježíš říká: já a Otec jedno jsme. Neříká: já a Otec jsme jednotní – to by byla lidská jednotu. Neříká však ani „Já a Otec jeden jsme“ – to by znamenalo,

že je Jeden Bůh, který vystupuje v různých osobách jako v divadelních rolích. Jednou je otcem, jindy je synem, jindy je duchem.

Ježíš se však k **Otci** modlí a když odchází ze světa říká: vystupuji k Otci svému a Otci vašemu. Odlišuje svou osobu od osoby Otce.

Duch svatý uskutečňuje vzájemnou lásku Otce a Syna, je plodem vzájemného sebedarování obou božských osob.. Duch svatý je Duchem od Otce, ale je i Duchem Kristovým, jak se píše v Bibli.

Ochota a řekl bych, přímo touha darovat se, se neuplatnila jen ve vnitřním životě Boha, ale vedla i ke stvoření světa a člověka – aby tak i jiné bytosti zakusili boží lásku a dobrotu.

Ochota zcela se darovat v lásce vedla Druhou božskou osobu k tomu, že po hříchu prvních lidí, se sama stala člověkem – Ježíšem Kristem – jak praví sv.Jan: Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Chci se vrátit k obrazu rodiny. Jestliže přestane svět uznávat posvátnost rodiny a dá přednost sobeckému individualismu, ztratí jeden z nejkrásnějších obrazů vnitřního života Boha, Boží Trojice. Nám křesťanům však zanechal Kristus svého Ducha, který má uvádět nejen do plnosti pravdy, ale také do Božího života. Nemusíme stát opodál. Ve křtu jsme byli přijati za adoptivní děti Boží. Skrze křest ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého – máme i my podíl na Božím životě.

Samozřejmě - Boha v jeho tajemstvích nikdy plně nepochopíme, ale **zakoušet Boží lásku** smíme a Bůh nás k tomu zve, a to je přece dar, kterému se žádný jiný nevyrovná.

(na obr. Nejsvětější Trojice, detail, Děkanství Jirkov) P.Mirek

Vikariátní setkání kněží se v květnu koná pravidelně v **Kadani**. Homilii vedl otec biskup Pavel. Po mši pokračovalo setkání

v budově děkanství.

Mše ve vinařické kapli se konala opět po roce, celebroid ji P.Radim. Poděkování patří paní Jermilové a Miluše Heranové za přípravu.

Görkauer Freundeskreis mělo v Jirkově pobožnost 19.5.. Vedl ji P.Alois. Dar farnosti 300 €.

Z dějin naší litoměřické diecéze - První biskup

Maxmilián Rudolf **Schleinitz** pocházel ze staré šlechty sídlící ve Šluknovském výběžku. Narodil se ve Varnsdorfu roku 1605. V mládí podnikl mnoho cest do ciziny. V Římě se rozhodl vstoupit do proslulého Collegia Romana a věnovat se duchovnímu stavu. Počátkem roku 1630 se vrátil do Prahy, kde obdržel 6. května od kardinála Harracha vyšší svěcení. (Kardinál Harrach změnil rozdělení své diecéze - místo děkanátů vznikly vikariáty.) Brzy potom působil Schleinitz na různých místech v duchovní správě jako farář, vikář a děkan.

Roku 1634 byl děkanem ve Frýdlantu a poté v Pardubicích. Mezitím byl zvolen kanovníkem v Olomouci a u sv. Víta v Praze. Pražský arcibiskup kardinál Harrach ho pro jeho vzdělanost jmenoval svým generálním vikářem. Po smrti litoměřického probošta J. T. Kotvy ho ustanovil Ferdinand III. **proboštem kapituly svatého Štěpána v Litoměřicích.**

Schleinitz se s velkou pílí věnoval zlepšení celkového stavu proboštví a kapituly. Právě jeho znalost církevního práva, důslednost a velmi dobré styky mu umožnily tuto funkci úspěšně vykonávat. V té době se začalo rovněž jednat o ustavení nového biskupství v Litoměřicích. V Čechách bylo v té době jediné biskupství, a to arcibiskupství pražské. Území celých Čech bylo příliš veliké na správu z jediného místa, proto se začalo přemýšlet o čtyřech biskupstvích na sever, na jih, na západ a na východ od Prahy. Prvním a vzorovým biskupstvím mělo být biskupství v Litoměřicích, mající na starosti český sever.

Arnošt Vojtěch kardinál Harrach 1. května 1655 z Říma oznámil dlouho očekávanou příznivou zprávu. Schleinitz byl ještě v květnu požádán, aby přijel do Říma na svou konsekraci. Dne 3. července obdržel v kostele II Gezu **biskupské svěcení** od kardinála Brancacciho. Předepsanou přísahu složil do rukou kardinála - diakona Orsinyho. Před odjezdem do Litoměřic byl Schleinitz na zvláštní audienci u papeže.

Katedrála, zahrada a biskupství 1654

Nová diecéze byla silně zpustošena, vyliďněna a pocit'ovala velký nedostatek kněží. Obyvatelstvo se jen zčásti přiznávalo ke katolictví, a tak nového

biskupa čekal těžký úkol. Díky vlastní obětavosti, prozíravosti a energii se mu podařilo během jeho episkopátu diecézi pevně konstituovat. Za svého generálního vikáře určil Schleinitz litoměřického městského děkana Tobiáše Březinu.

První litoměřický biskup nezapomněl ani na **kapitulu**, která se z kolegiátní změnila na katedrální. Schleinitz se musel v Litoměřicích zpočátku spokojit pouze s dómským děkanem a jediným tzv. královským kanovníkem. Usiloval proto, aby kapitula čítala šest členů. To se však nepodařilo, i když sám založil z vlastního jmění další kanonikát tzv. schleinitzovský. Kapitula zůstala až do jeho smrti omezena jen na tři rezidenční kapituláře; mohla být však rozšířena o čestné kanonikáty. Biskupovi se též nepodařilo pro nedostatek prostředků zřídit seminář, a proto musel vysílat vhodné kandidáty do pražského arcibiskupského semináře. Za pomoci jezuitské koleje v Litoměřicích však roku 1675 zřídil jakousi přípravku - tzv. **seminář sv. Josefa**. Schleinitz začal stavět i nádhernou katedrálu na litoměřickém Dómském pahorku, ale jejího dokončení se nedočkal (zcela dostavěna byla až na počátku 20. století).

Nový biskup neobyčejně dbal o mravní život kněžstva a jeho disciplínu. Svědčí o tom jeho pastýřské listy a zejména jím koncipovaná a roku 1674 též tiskem vydaná „**Instructio parochialis**“. Ta byla ve své době tak dokonalá, že ji v jiných diecézích napodobovali a v litoměřické diecézi platila prakticky až do josefinských reforem.

Biskup Schleinitz měl velice kladný vztah k soudobému umění a vědě; byl též štědrým mecenášem. Udržoval živé a přátelské vztahy s historikem **Bohuslavem Balbinem**, malířem **Karlem Škrétou** aj. Sám byl rovněž literárně činný: skládal latinské verše a věnoval se i historii. Měl také kladný vztah k českému národu: uměl česky číst a psát (např. český text intronizace). Byl tak horlivý, že se po smrti kardinála Harracha vážně uvažovalo o jeho kandidatuře na arcibiskupa pražského.

Od podzimu 1672 se však biskupův zdravotní stav začal zhoršovat, zcela vyčerpán ulehl a 13. října 1675 zemřel ve věku sedmdesáti let. Jeho závěť dosvědčuje vznešené a hluboce křesťanské smýšlení. Maxmilián Rudolf Schleinitz má nejen osobní zásluhy na založení litoměřické diecéze, ale stal se jako první mimopražský biskup a hluboce etický člověk i výraznou osobností své doby. S jeho jménem je tak litoměřická diecéze dodnes spojena.

Maxmilián Rudolf Schleinitz
1. biskup litoměřický

Katoličtí kněží v Jirkově

Měsíc červen je měsícem kněžských svěcení. Mnoho kněží bývá svěceno právě v červnu, poté co ukončí studium. Chceme si tedy v tomto měsíci zvláště připomenout duchovní správce na jirkovském děkanství - všichni uvedení byli svěceni v červnu - a za ty zemřelé obětovat modlitbu. (V některém z příštích čísel se budeme věnovat dalším farnostem administrovaným z Jirkova.)

Ernest Mattausch, děkan v Jirkově, narozen v Litoměřicích 8.8.1867, vysvěcen na kněze tamtéž 29.6.1890. Jeho poslední farností byl Jirkov, zemřel 20.6.1941. Tehdy měl k dispozici dva kaplany: Otto **Rechnera** (nar. ve Vroutku u Podbořan) a Eduarda **Budera** (viz níže). Na faře byl kněz na odpočinku Rudolf **Klausnitzer** (nar. v Litvínově) a pátým knězem byl Karl **Hornig**, zámecký kaplan červenohrádecký (nar. Telnice u Ústí n.L.)

PhDr. Eduard Buder, děkan v Jirkově

Narozen 22.8.1907 v Jiříkově, vysvěcen na kněze v Litoměřicích 24.6.1934. V Jirkově působil v letech 1937-1946 (od r.1941 jako děkan). Dále působil jako farář v Künzelsau (1946-1960, Baden—Württemberg). Zemřel 17.8.1961 v Eschenlohe (Bavorsko).

Josef Dobiáš

P. Josef Dobiáš se narodil 10. září 1919 ve Vídni. Na kněze byl vysvěcen 14.6.1942 v Českých Budějovicích. V Jirkově působil 1946-1950. (Udání na faráře Dobiáše již z 29. února 1948, že kázal proti lidově demokratickému zřízení a 25. května stížnost bezpečnostního referátu ONV na chování katolické církve vůbec.) Pak působil např. v Rumburku a Liberci - v obou místech jako vikář.. Důchod tráví na Moravě ve vesnici Holubice. I přes vysoké stáří vypomáhá v řadě okolních chrámů.

Antonín Blaha

Narodil se 13. 11. 1918 v Dolních Bojanovicích. Kněžské svěcení přijal 29.6.1947 za litoměřickou diecézi. V Jirkově působil 1950-1954. Pak např. v Bakově nad Jizerou.

Od roku 1980 byl na důchodu a vypomáhal ve své rodné farnosti v Dolních Bojanovicích. Zemřel 15. 6. 2006. Pohřben tamtéž.

Jaroslav Knespl

Narodil se 9.12.1916 v Újezdci (okr. Mladá Boleslav), vysvěcen na kněze byl v Praze 19.6.1941. Působil v Cítolibeč, Údlících, Chomutově. V Jirkově působil něco přes rok v letech 1954-55. Dvacet let pak prožil v Mostě jako děkan a vikář. Zde také zemřel 21. 11. 1976. Pohřben v rodinném hrobě v Luštěnicích (MB).

Stanislav Emil Nešpor, františkán-minorita

Působil v Jirkově v letech 1955 - 1961. Po něm krátce působili, spíše zastupovali: P.Josef Jech z Údlíc a P. Ján Galbavý. Foto P.Něšpora se nepodařilo sehnat.

František Kolář

Narodil se 1.12.1915 v Pechově Lhotě u Milevska. Na kněze byl vysvěcen 29.6.1941 v Praze. V Jirkově působil v letech 1961-1964. Poté se stal dlouhole-

tým děkanem a vikářem v Chomutově. Zemřel ve Vejpřtech 16.7.1980.

Stanislav Rozkopal

Narodil se 17.9.1913 v Kobeřicích (na Moravě). Vysvěcen byl 27.6.1937 v Litoměřicích. Po vysvěcení nastoupil do Semil. Pak Mcely na Nymbursku. Od r.1953 do r.1964 - 11 let působil v Postoloprtech. V Jirkově potom 1964-1982. Zemřel 7.5.1982. Pohřben je na Moravě.

(na obr.s kardinálem Štěpánem Trochou před děkanským kostelem)

František Tomšík

Narodil se 24.1.1921 v Drnovicích u Vyškova. V mládí studoval u salesiánů Dona Boska, mimo jiné v Ořechově. Po válce studoval v Oseku, místo vysvěcení byl poslán k PTP a později do civilu. Pracoval ve stavebnictví a uměl pekařinu. Vysvěcen na kněze byl až 27.6.1971. Působil v Údlicích a v letech 1982-2003 v Jirkově. Zemřel 29.1.2005. Pohřben je v Údlicích u Chomutova.

Mgr. Miroslav Dvouletý

Narodil se 21.8.1973 v Uherském Hradišti. Na kněze vysvěcen 29.6.2002 v Litoměřicích. Jáhenská služba a rok kaplanování v Jablonci nad Nisou. Od roku 2003 v Jirkově. Kromě toho další farnosti: Strupčice, Sušany, Boleboř, Blatno a Kalek a práce v diecézním časopise Zdislava. Letos bude slaveno 5 let kněžství (spolu s A.Hegrem, V.Audym, R.Jurnečkou a M.Davídkem)

POHÁDKA?

Za devatero horami a devatero řekami,
bylo jedno království.

Panoval tam mladý a úplně nezkušený král. Usedl na trůn teprve nedávno a proto se vypravil do podhradí mezi své poddané, aby poznal, co že po svém otci zdědil. Ale nebylo to poznání radostné. Ukázalo se, že bída, nenávisť, rozbroje a velká zločinnost zemi ovládá. Ale ani na hradě to nebylo o nic lepší. Královská pokladnice zela prázdnou a leckterý ministr i rádce byl bohatší než sám král.

To poznání ho velmi rmoutilo a protože to byl král dobrý, chtěl svému lidu pomoci. Jenomže nevěděl jak. A už vůbec ne, když poznal, že rádci radí tak, aby z toho prospěch jen oni sami měli.

Jednoho dne se vydal za stařenkou, která měla pověst velké moudrosti. Pověděl jí tedy co ho trápí a ona mu řekla, že pro něj radu má. Ale tu že mu dá, až když jí dovolí, že může „tak trochu lhát.“ Podivil se tomu, ale že by pro blaho své země udělal cokoli, tak na její podmínku přistoupil. Ta stařena mu povídá: „Dej rozhlásit po celé zemi, že zde žije člověk, který má v sobě jiskru a ta jiskra že má v sobě sílu všechno zlé v dobré obrátit. Ale nikdo neví, kdo ten člověk je. Dokonce ani on sám to o sobě neví.“

Hned příští den se královští heroldi rozjeli po kraji, aby tuto novinu všem na vědomost dali.

I stalo se například, že vraha s napřaženou zbraní napadlo: „co když to je právě tento můj nepřítel, který má tu jiskru?“ A zanechal svého zlého úmyslu. Také zoufalec, který chtěl ukončit svůj život skokem do propasti si pomyslel: „co když jsem to právě já“ a vrátil se domů. Též rozhněvaný otec, který chtěl vyčinit svému nezdárnému synovi zahodil klacek, protože si řekl: „co když...?“ A protože si tu otázku kdekdo položil, lidé se odvraceli od zlého, a tak se jim také začalo lépe žít.

Po čase se vypravil král za moudrou stařenkou, aby jí nejen poděkoval, ale také, aby se jí zeptal, v čem že spočívala ta její lež.

Ona mu odpověděla: „Víš králi, tu dobrou jiskru má v sobě ne pouze jediný, ale každý člověk. A proč že jsem neřekla úplnou pravdu? No, uznej sám, copak by nám to někdo věřil?“ ...

PATRONOVÉ ČESKÉ ZEMĚ (1.)

SVATÝ NORBERT - zakladatel premonstrátského řádu.

Katolická církev byla na konci 11. a ve 12. století ve velmi těžké situaci. Ustanovování církevních hodnostářů se dostalo do rukou světských vládařů, místa v církevní službě se tak z velké části stala předmětem obchodu, kněžím se nedostávalo ani řádného vzdělání, nastal hluboký úpadek náboženského života. Náprava začala tzv. gregoriánskou reformou, kterou se snažil uvést do života i svatý Norbert.

Norbert se narodil kolem roku 1082 v Xanten (Německo) v rodině páni z Gennepu. Dostalo se mu dobrého vzdělání, životopisy uvádějí, že byl navíc krásného vzhledu a příjemného chování. Jako druhý syn svých rodičů byl určen pro duchovní a diplomatickou službu při císařském dvoře, kde žil více světsky než duchovně. Avšak jen do té doby, než zasáhla Boží milost a radikálně změnila směr jeho života. Jak uvádějí nejstarší životopisy z 12. století, byl Norbert jednoho dne při vyjížděce na koni překvapen bouří a sražen bleskem na zem. Přitom slyšel hlas, který mu vyčítal jeho minulost. Norbert pochopil... a celou bytostí nastoupil cestu trvalého obrácení a radikálního následování Krista. Důkladně se připravil na jáhenské a kněžské svěcení, které přijal v prosinci 1115 od kolínského arcibiskupa, a z člověka zvyklého na příjemný život se stal putující kazatel. Roku 1118 rozdává všem svůj majetek chudým a od papeže Gelasia II. získává oficiální souhlas ke své misi být poslem víry. Postupně se k němu přidávají další následovníci, se kterými se na žádost laonského biskupa Bartoloměje usazuje v Prémontré v severní Francii. Toto místo se tedy stává kolébkou premonstrátského řádu, odtud se téměř okamžitě začíná šířit zeměmi Evropy. Základním pravidlem tohoto řádu byl společný život podle vzoru prvních křesťanů, velká péče o Boží oslavu důstojným slavením Liturgie a Nejsvětější Oběti, oddanost Marii jako své Paní a Královně, přijímání životních těžkostí v kajícím duchu a apoštolské působení hlásáním Božího slova. Norbert ale nezůstává dlouho v Prémontré, nýbrž pokračuje se skupinkou bratří v misijních cestách. Roku 1126 se stává magdeburským arcibiskupem a znovu i významným hodnostářem ve správě římské říše. Přes četné překážky, mimo jiné i opakované snahy připravit ho o život, neochabuje v apoštolské horlivosti a 6. června 1134 vysílen prací pro Boží království v Magdeburku umírá.

Ostatky svatého Norberta byly po složitých jednáních s protestanty, kteří získali magdeburskou katedrálu do své správy, převezen roku 1627 přes

Doksany do strahovského kláštera v Praze. Tehdy byl svatý Norbert zařazen mezi patrony naší země. Praha se tak stala hlavním poutním místem premonstrátského řádu.

Svatý Norbert je nejčastěji zobrazován jako biskup s monstrancí v ruce. Tohoto atributu se mu dostalo pro jeho velkou úctu ke Kristu přítomnému v Eucharistii, jak dosvědčuje několik eucharistických zázraků v Norbertově přítomnosti i jeho nasazení při potírání bludů v této oblasti. Může nám být přímluvcem, aby i naše víra v Eucharistii a snaha o hluboké slavení Kristovy Oběti rostla.

Protože sám zakusil bídu povrchního života a později sílu Boží milosti, je velkým pomocníkem těch, kteří potřebují obrácení a změnu života, ale nemají k tomu zatím sílu.

Pro své úsilí při obnově života kněží jistě vyprošuje u Božího trůnu současným služebníkům Církve nasazení pro věc Boží. To je úkol i dnes aktuální.

Svatý Norbert byl mužem neohrožené víry – kéž i nám a naší generaci pomůže otevřít se pro dar hluboké víry a život z ní.

V poslední době se svatý Norbert znovu projevuje i jako přímluvce bezdětných manželů a nastávajících matek.

Svatý Norberte, oroduj za nás!

Podle sester premonstrátek, Doksany

Knihy z jirkovské farní knihovny - k zapůjčení   **KNIŽNÍ TIP**

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

Jaroslav Macek

Jaroslav Macek, kancléř, historik a archivář Biskupství litoměřického sepsal to nejzajímavější z dějin litoměřické diecéze. Očekává se vydání 2. dílu, tentokrát časově předcházejícího, dějiny litoměřické kapituly (950 let).

Publikace mapující 350 let litoměřické diecéze je ilustrovaná mnoha fotografiemi litoměřických kostelů a jiných památek. Nechybí ani portréty a erby jednotlivých biskupů a reprodukce památných fresek, listin a obrazů z majetku Biskupství..

VTIP ☺ ☺

Politik: „Co by mohla americká vláda udělat, aby pomohla církvi?“

Kněz: „Přestat tisknout jednodolarové bankovky.“

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Tajenka:
Světec
6.června
a řád,
který založil

NÁPOVĚDA:
smotky, úskoky,
čistit

Autor: Jermilová

1. bývalý břevnovský opat	7. lsti
2. svatá řeč	8. kmeti
3. skopci	9. mělnit
4. přadena	10. kněží
5. pokyne	11. úterý
6. tropické ovoce	12. purifikovat

Test: Svátí v červnu

1. Dne 11. června má svátek průvodce Pavla, také nazývaný jako apoštol

- A) Lukáš B) Barnabáš C) Matěj D) Silván

2. Dne 21. června má svátek mladý jezuita ze šlechtického rodu Gonzagů

- A) Antonín B) Řehoř C) Alois D) Alfons

3. Dne 25. června slaví svátek poustevník ze svatého Jana pod Skalou.

- A) Ivan B) Vintíř C) Pavel D) Cyril

4. Dne 29. června mají svátek „Apoštolská knížata“, jsou to:

- A) Cyril a Metoděj B) Kosma a Damián C) Petr a Pavel

Znáš postavy Nového zákona? Who is who? _____

Je jedním ze dvanácti apoštolů a spolu s Petrem a Janem patří k trojici učedníků, která byla Ježíšovi nejbližší. Spolu se svým bratrem žádal o zvláštní místo v Ježíšově království. Jeho otcem byl Zebedeus a matkou Salome. Jako první ze dvanácti učedníků byl zabit pro svou víru.

Tajenka: premonstráti
svatý Norbert Test: 1B
2C 3A 4C Postava:
Jakub

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově

OBLÁČKA

Naše jirkovské sdružení se už delší dobu raduje a očekává slib naší sestry Jany Jermilovové, která končí svoji zkušební dobu a připravuje se na 2.6. na obláčku.

Pro bližší informaci nabízím volný výběr z Partikulárních směrnic LSSD :

Uchazeč (zájemce o život dominikánského laika v tzv.III.řádu), může po odpovídající době své účasti na životě místního sdružení, požádat o přijetí. Podmínkou je dovršený 18.rok, je katolík a je biřmován.

Po uplynutí zkušební doby (1-2 roky) má uchazeč požádat o složení „časného slibu“ na dobu určitou (3 roky). Po uplynutí této doby může požádat o slib „po celý život“ (věčný slib).

Členové Laických sdružení sv. Dominika mohou nosit za určitých okolností hábit a podle řádové tradice mají právo v něm být i pohřbeni.

Obřad slibu se také nazývá obláčka, protože se novic-novicka obléká do řeholního roucha-hábitu. U členů LS to není podmínka, ale možnost. Všichni ale nosí malý posvěcený škapulíř, při jehož předávání se říká: „**Přijmi škapulíř, který tvoří podstatnou část našeho dominikánského oděvu. Je to nebeská záruka blahoslovené Panny Marie našemu Řádu. Bude ti záštitou proti všemu nebezpečí duše i těla**“.

Následuje předání růžence a případně i kříže se slovy: „**Přijmi tento posvěcený růženec**, který zanechal jako drahocenné dědictví svým dětem svatý Otec Dominik. Ať tě naučí modlit se a rozjímat o Kristu, jeho životě, smrti a zmrtnýchvstání.-

Přijmi kříž, znamená křesťana a následovníka Kristova. Pamatuj na svůj křestní slib a po celý život zůstaň věrná křesťanské víře, církvi a řádu“.

Příště, dá-li Pán, vás seznámím o dalších podrobnostech a skutečném průběhu obláčky.

ses. Zdislava

Historické zastaveníčko

Kyjicemi (něm. **Kaitz**) vedla silnice z Jirkova do Mostu. Od roku 1978 se začaly vylidňovat a v roce 1980 byly úředně zrušeny. Musely ustoupit výstavbě vodní nádrže Újezd.

Je známo, že Kyjice vznikly postupným splynutím tří slovanských osad. Nejdříve se spojily **Kyjice** s osadou **Okrůhlé** pod společným názvem **Okrůhlé Kyjice**. Ty splynuly s **Dlouhými** Kyjicemi, které se nedlouho před rokem 1553 vysídly v důsledku morové epidemie. Pozemků se ujali i s příslušnými povinnostmi lidé, kteří pak v Jirkově založili čtvrť **Bělídlo**. Na rozhraní obou Kyjic stál mlýn, nazývaný pila a u něho bylo tvrziště. Kyjice jsou prvně uváděny jako manství **hradu Nového Žeberka**. Název Kyjice byl odvozen z mužského osobního jména Kyj, tedy ves lidí Kyjových. Listiny z let 1417 a 1449 hovoří o Kyjicích jako o příslušenství Bořku, tj. **Červeného Hrádku**. Berní rula uvádí roku 1654 „Kejč“ celé již u Nového Sedla. Žilo tam tehdy 10 sedláků, z nichž 1

měl „mlejn“ a 6 chalupníků, z nichž 1 byl tesařem a 1 zahradníkem, tj. malým držitelem půdy bez vlastního potahu.

R. 1898 jsou Kyjice ves s 50 domky, obklopujících náves, uprostřed níž stojí kaple Nejsvětější Trojice (obr.) s oltářem z roku 1815. Dále zde uvádí statek, patřící k panství Jezeří, továrnu na výrobu vaty s parním pohonem a dva mlýny poháněné vodou. Důl Servác byl roku 1905 již mimo provoz. Za 2. světové války zřídili nacisti v Kyjicích jakousi „**nemocnici**“ pro dělníky, nasazené do jirkovské oblasti hlavně z Ukrajiny. Před zánikem Kyjic byly do Vrskmaně přeneseny tři smírčí kříže (obr.), socha svatého Jana Nepomuckého a kamenný kříž s Kristem (obr.).

Podle Z. Binterové

Cítat na červen: „**Ne všichni, kteří bloudí, jsou ztraceni.**“ (John R. Tolkien)